

Ο ΓΕΡΑΝΟΣ.

ΠΕΡΙ τοῦ Γερένου ἐμυθολόγουν οἱ ἀρχαῖοι πάμπολλα,—ώς ὅτι φέρεται μὲ πολλὴν συμπάθειαν καὶ φιλοστοιχίαν πρὸς τοὺς ἡμίσερούς αὐτοῦ γονεῖς, τοὺς δὲ ποιόους φροντίζει νὰ τρέφη, νὰ περιθάλπῃ, καὶ νὰ βαστάξῃ ὅταν πετᾶ· ὅτι μάχεται μὲ πολλὴν τέχνην κατὰ τῶν νάνων τῆς Αἰθιοπίας· ὅτι φέρει τὰς χελιδόνας ἐπὶ τῶν νώτων αὐτοῦ, καὶ ἄλλα παρόμοια. Καταρχὰς ποιηταὶ συνέγραφαν τὰ περὶ φυσικῆς ἴστορίας, καὶ, καλλωπισμοῦ χάριν, ἐμίγνυναν τὸ ψεῦδος μὲ τὴν ἀλήθειαν.

Οἱ Γέρανοι εἶναι πτηνὰ πολυτλάνητα, ἔγνωσμένα εἰς σχεδὸν δλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης· τρέφονται δὲ γενικῶς ἀπὸ φυτά. Πολλάκις προξενοῦν βλάβην μεγίστην εἰς ἀγρούς νεωστὶ ἀροτρευμένους, ἀγέληδὸν καταβαίνοντες τὴν οὐκτα, καὶ ἀνασκάπτοντες καὶ κατατρώγοντες τοὺς σπόρους σίτου, κριθῆς, καὶ ἄλλων γενημάτων. Τρέφονται δὲ καὶ ἀπὸ ἔντομα, σκωληκας, βατράχους, σαύρας, ἐρπετά, μικρὰ ὄψαρια, καὶ τὰ αὐγὰ διαφόρων ἐνδόφων ζῴων. Τὰς φωλεᾶς αὐτῶν κτίζουν ἀναμέσον εἰς θάμνους, εἰς ἐλώδη γενικῶς μέρη, ἀπὸ σπάρτους, καλάμως, κτλ., μὲ μαλακὸν τι ἐπὶ κορυφῆς, καὶ τόσον ψηφλᾶς, ὥστε νὰ τὰς σκεπάζωσιν ἰστάμενοι. Γεννοῦν δύο μόνον αὐγὰ, διὰ τὴν πύρωσιν τῶν ὁτοίων καθίζουν ἐκ διαδοχῆς ἐπὶ τῆς φωλεᾶς ἀ ἀρρήν καὶ ἡ θήλεια. Ἐνῷ δὲ δὲ εἰς ἐνασκολεῖται τοιουτούρως, ὃ ἄλλος ὑπῆρχετε ὡς ἄγρυπνος φύλακς· καὶ ὅταν ἐκκολαφθῶσιν οἱ νεογνοὶ, τοὺς ὑπερασπίζονται ὅμοι καὶ οἱ δύο γεννήτορες.

Οἱ Γέρανοι εἶναι ἀτοδημητικὰ πτηνά· ἐτησίως μετοικοῦν εἰς ἀπομεμακρυσμένας χωρας, ότι ἐκτελοῦν ταξείδια ἐκπληκτικὰ διὰ τὸ μῆκος. Πρὸ πάντων φαίνεται ὅτι ἀγαπῶσι τοὺς κατεψυγμένους τόπους τῆς ἀρκτού· εἰς τὴν Σβεκίαν, Ῥωσίαν, ότι Σιβηρίαν, ἀπαντῶνται πολλά καὶ μεγάλα κοπάδια· εἰς τὰ νοτιώτερα μέρη τῆς Εὐρώπης ἔρχονται μᾶλλον ώς θεαταὶ παρὰ ώς κάτοικοι· κάνεις δύος δὲν γνωρίζει ἀκριβῶς τίνι τρόπῳ διαιροῦν τὸν καιρὸν αὐτῶν εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς οἰκουμένης. Τὸ φθινόπωρον ἀναχωροῦν, καὶ πιθανὸν ὅτι καταφεύγουν εἰς τὴν Συρίαν, Αἴγυπτον, ότι ἄλλα μέρη τῆς Ἀφρικῆς, πρὸς διαχέιμασιν· τὸ ἔαρ ἐπανέρχονται εἰς τὴν Εὐρώπην· τὸ δὲ καλοκαίριον μεταβαίνουν εἰς τὴν ἀρκτον, ἐπισκέπτονται τὰς ἐκεῖ οὐδέποτε ξηρὰς λίμνας, καὶ ἐπειτα καταβαίνουν πάλιν νὰ λεηλατήσωσι τὰς καλλιεργημένας γαίας τῶν Εὐρωπαίων. Ὁταν ἀρχίζωσι τὴν μαχάν αὐτῶν ὀδοιπορίαν, κάινουν πολυαριθμους κύκλως

καὶ περιστρέφονται εἰς τὸν ἀέρα· σχηματίζουν δὲ γενικῶς ἐνῷ πετῶσιν ἵσοσκελες τρίγωνον, καὶ τάντοτε προηγεῖται εἰς τῶν δυνατωτέρων· Ἀναβαίνουν εἰς ὑψη ἐκπληκτικά. Ἀπὸ ἀνεμοζάλας προφυλάσσονται, ὑψούμενοι ὑπὲρ τὰ νέφη, δθεν βλέπονται ἀκινδύνως ὑποκάτω αὐτῶν τὴν τεταργαμένην ἀτμοσφαίραν. Φωνὴν ἔχουν δυνατωτέραν ὅποιουδήποτε ἄλλου πτηνοῦ, ὥστε ἀκούεται διακεκριμένως, ἐνῷ τὸ δόρυεον αὐτὸν εἶναι παντάπασιν ἀφρατον. Ἀλλὰ μολονότι πολλάκις δὲν φαίνονται εἰς τὰς ἐναερίους, μετεώρους ὀδοιπορίας τῶν, αὐτοὶ δύως βλέπονται καθαρώτατα δλα τὰ ἐπὶ γῆς. Διὰ τῆς κλαγγῆς αὐτοῦ κυβερνᾶ ὁ προηγούμενος τοὺς ἀκολούθους, διευθύνων τὴν πορείαν αὐτῶν, ό προτρέπονται δὲ συναλλήλως νὰ καταβῶσιν, ὅταν προσυπασθῇ ἀριθμός καιρὸς λεηλασίας. Ἐνῷ βόσκονται, ἡ ἐνῷ ἀναπαύονται,—τὸ ὅποιον κάμνουν στηριζόμενοι ἐπὶ τοὺς ἐνὸς ποδὸς μὲ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν πρέσην,—φυλάττει ἀγρύπνως εἰς ἐξ αὐτῶν, καὶ, ὅταν ἴδη κίνδυνον τινὰ πλησιάζοντα, κραυγάζει μεγαλοφόνως, εἰς νουθέτησιν τῶν συντρόφων του.

Διηγεῖται ὁ Πλούταρχος ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἐτύφλοναν τοὺς Γεράνους, καὶ, κατακλείοντες αὐτοὺς εἰς κλωβία, τοὺς ἐπάχυναν διὰ τὰς τραπέζας τῶν μεγάλων. Λέγεται δὲ ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐπὶ Ἐδονάρδου τετάρτου, διακόσιοι τέσσαρες ἐμαγειρεύθησαν δι' ἀρχεπισκοπικὸν τι συμπόσιον. Ἀλλὰ τὴν σήμερον ἡ σάρξ αὐτῶν δὲν ἔχει κάμιαν ὑπόληψιν· διὰ νὰ χωνευθῇ, ἀπαιτεῖται ὁ πλέον δυνατὸς αποιαχος.

Τοῦ Γεράνου ὑπάρχουν διάφορα εἶδη. Η εἰκονογραφία μας παριστάνει τὸν λεγόμενον Γέρανον Ἀμερικανὸν, δπτις διακρίνεται ἀπὸ τὴν φαλαρότητα τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ γενικῶς κατάλευκον χρῶμα του. Οὗτος, δρυπιος στεκόμενος, ἔχει δύο πηχῶν ὑψος, καὶ ἐπέκεινα. Ὁ δὲ κοινὸς Γέρανος, ὁ καλούμενος Τεφραῖος, καρακτηρίζεται ώς ἀκολούθως—χρῶμα, βαθὺ λευκόφραιον· ἡ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς, γυνὴ καὶ ἐρυθρὰ· κατὰ τὸ διτσθεν τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ εμπρόσθεν τοῦ τραχήλου, τὸ λευκόφραιον πλησίαζει εἰς τὸ μέλαν· ϕάμφος καὶ ταρσοί, μέλανες· μῆκος, εἰς πῆχυς καὶ δύο τρίτα τοῦ πήχεως· ὑψος, ώς δύο πήχεις.

ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ.

ΠΡΙΝ κτισθῇ ὁ κόσμος τῆς χάριτος, ἥγουν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πὼν ἀρχίσῃ ἡ πίστις καὶ ἡ δριδοδοξία, τί ἦτο; Χάος ἀσεβείας, ἀβυσσος ἀπωλείας, οὐδὲν δικαιοσύνης καὶ ὄγιογητος. Ἐκβάλετε μου ἐν παραμικρὸν μέρος

τῆς γῆς, τὴν Ἰουδαίαν, ὅπου ἐπροσκυνεῖτο ὁ ἀλήθινὸς Θεὸς, (ἀν καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο πολλὰ μεμολυσμένον ἀπὸ τὰ πλησίον ἔθνη), καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἦτο γεμάτος ἀπὸ εἰδωλολάτρας καὶ εἰδωλα. Ἡ Αἴγυπτος, ἡ Ἑλλάς, ἡ Ῥώμη, τὰ ὅποια ἦσαν τὰ εὐγενέστερα μέρη τοῦ κόσμου· βασιλεῖς καὶ λαοί, σοφοί καὶ ἀγράμματοι, ἀνδρες καὶ γυναικες, γέροντες καὶ παιδία, ἥθετησαν τὸν Κτίστην, καὶ ἐπροσκυνοῦσαν τὰ κτίσματα. Ποιος τὸν ἥλιον, ποιος τὴν σελήνην, ποιος τὰ ἄστρα, ἄλλος ζῶα, ἄλλος φυτά, καθεὶς ἐλάτρευεν διποτὶ ἥθελε, μάλιστα ἐθεοποίει τὸ ᾖδιον πάθος. Καὶ καθὼς ἡ πίστις εἶναι ὁ πρῶτος κανὼν τῆς ζωῆς, ἀν οὕτω ἐπίστεναν, στοχασθῆτε πῶς ἔζουσαν οἱ ἀνθρώποι. Ποιος ἐφοβεῖτο νὰ φρενεύσῃ, ποιος ἐντρέπετο νὰ πορεύηται ἢ νὰ μοιχεύσῃ, ἀν ἐπροσκυνοῦντο θεοὶ αἵμοβρόοι, ὡσάν ὁ Ἀρης καὶ ὁ Ἡοακλῆς, θεοὶ πόροι καὶ μοιχοί, ὡσάν ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἀφροδίτη; Ποιος νὰ παρακινηθῇ νὰ κάμη τὸ καλὸν, ἀν δὲν ἦτον ἐλπίς παραδείσου; ποιος νὰ φεύγῃ τὸ κακὸν, ἀν δὲν ἦτο φόβος αἰωνίου κολασεως; Ποια ἥθη ἔμιλλαν νὰ ἥναι ἀνάμεσα εἰς ἀνθρώπους, οἵτινες δὲν ἔγνωριζαν Θεὸν, καὶ ἀν τὸν ἔγνωριζαν, δὲν τὸν ἥθελαν; τὸ κακὸν ἦτο καθολικὸν καὶ παμπάλαιον· διεν ἔγινε φύσις. Πολλὰ δυνατὰ ἦτον εἰς τὴν γῆν ὁ Θρόνος τοῦ Ἔωσφόρου στερεωμένος, πρὸς τὸν ὅποιον ἦσαν ὀλοτελῶς ἀφειρωμένοι καὶ δεδουλωμένοι οἱ ἀνθρώποι. Τότε δὰ, τότε ἀληθινά, ‘ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψεν ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, τοῦ ἴδειν, εἰ ἔστι συνιῶν, ἡ ἐκζητῶν τὸν Θεόν. Πάντες ἔξεκλιναν, ἀμα ἡχειωθῆσαν· οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἡώς ενός.’ — ΜΗΝΙΑΤΗΣ.

ΑΝΕΞΟΔΑ ΚΑΙ ΠΟΛΤΕΞΟΔΑ ΣΤΝΟΙΚΕΣΙΑ.

Ο σοφωτατος νόμος τῶν Βαβυλωνίων, κατὰ τὴν ἰδικήν μου γνώμην, (τὸν ὅποιον μανθάνω διτι μεταχειρίζονται καὶ οἱ Ἐνετοὶ εἰς τὴν Ἰλλυρίαν), εἶναι ὁ ἔξῆς· ἐγίνετο δὲ τοῦτο κατὰ πᾶσαν κώμην μίαν φοράν τὸν χρόνον. Ὁτε αἱ παρθένοι ἐφθαναν εἰς ὁραν γάμου, συνάξαντές τας ὅλας, τὰς ἐφεραν ὄμοιν εἰς ἕνα τόπον, πέριξ δὲ αὐτῶν ἐστέκετο πλῆθος ἀνδρῶν. Κήρυξ δε, σηκόνων αὐτὰς κατὰ μίαν, τὰς ἐπώλει, πρῶτον μὲν τὴν εὐμορφωτάτην ἀπ' ὅλας, μετὰ ταῦτα δὲ, ἀφοῦ ἐπωλεῖτο αὐτὴν εὑροῦσα πολὺ χρυσίον, ἀνεκήρυστεν ὁ κήρυξ ἄλλην, ὅποια ἦτο μετ' αὐτὴν εὐμορφωτάτην· ἡγόραζαν δὲ αὐτὰς διὰ γυναικάς των. Ὅσοι λοιπὸν γαμβροὶ Βαβυλωνίοι ἦσαν πλούσιοι, δίδοντες περισσότερον, ἡγόραζαν τὰς ωραιοτέρας· οἱ δὲ δημόται γαμβροὶ, αὐτοὶ εὐμορφίαις δὲν ἔγινον, ἀλλ' ἐλάμψανταν χρήματα καὶ ἀσχημοτέρας παρθένους. Ἀφοῦ λοιποὶ

ὁ κήρυξ πωλῶν ἐτελείονε τὰς ὡραιοτέρας παρθένους, ἐσήκρουε τὴν ἀσχημοτάτην, ἢ ἂν ἦτο καυματία ἡμερογή, καὶ τὴν ἀνεκήρυστε φωνάζων, ποιος ἥθελε νὰ τὴν νυμφευθῆ λαβθῶν ὀλιγότατον ἀργύριον, ἐως ὃτου ἔμενεν εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος τὴν ἰδέχετο μὲ ὀλιγότατον. Τὸ δὲ διδόμενον δι' αὐτὰς χρυσίον ἐποίετο ἀπὸ τὴν πώλησιν τῶν ὡραιών παρθένων· καὶ τοιουτοῦρπως αἱ εὔμορφοι παρθένοι ὑπάνδρευαν τὰς ἀμόρφους καὶ ἡμισεράς. Νὰ υπανδρεύσῃ δὲ καθεῖς τὴν θυγατέρα των μὲ δποιον ἥθελε, δὲν είχε τὴν ἄδειαν. Οὔτε, δποιος ἡγόραζε παρθένον, ἡμπόρει νὰ τὴν λάβῃ ἀπ' ἐκεῖ χωρὶς ἐγγυητας, ἀλλ' ἐπερπετε νὰ δώσῃ ἐγγυητὰς ὅτι βεβαίως θέλει τὴν νυμφευθῆν, καὶ οὕτω νὰ τὴν λάβῃ. Ἐαν δὲ δὲν ἐπέργαν καλὰ μὲ τὴν γυναικά του, ἦτο νόμος νὰ δίδῃ ὀπίσω τὸ χρυσίον. Ημπόρει δὲ καὶ ἀπὸ ἄλλην κώμην νὰ ἔλθῃ ὅποιος ἥθελε, νὰ ἀγοράσῃ. Αὐτὸς ἦτον ὁ καλήτερος νόμος των, πλὴν δὲν διέμεινεν ἡώς τώρα.—ΗΡΟΔΟΤΟΣ, μετάφ. Α. ΡΔΙΝΟΥ.

Ο καλὸς Ἡρόδοτος υπερεπαινεῖ τὸν νόμον τοῦτον τῆς Βαβυλωνίας, καὶ τῷόντι ἔχει κάποιον δίκαιον. Τούλαχιστον, εἶναι πολὺ καλήτερος τῆς ἰδικῆς μας συνηθείας, ητις, ἐάν συγχωνῆται νὰ εἴπωμεν δλην τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ τοῦτο.—Οι γονεῖς ἀγοράζουν γαμβρούς διὰ τὰς κόρας των· οὐαὶ δὲ εἰς ἐκείνοντας, δσοι ἔχοντας πολλὰς μὲν θυγατέρας, δλίγα δὲ χρήματα. Ο Ἰακώβ έδούλευε τὸν πενθερόν τον ἐπτὰ χρόνους διὰ τὴν Λείαν, καὶ ἄλλους τόσους διὰ τὴν Ραχήλ· ἀλλὰ θαυμασίως πως ἥλλαξεν ἔκτοτε ὁ κόσμος· τὴν σήμερον μεταξύ μας ὁ πενθερός ἀνάγκη πᾶσα νὰ δουλεύῃ πολλοὺς χρόνους δι' ἔκαστον ἀπὸ τοὺς γαμβρούς του! Πόσον ἀξιογέλαστον θέλει φαίνεσθαι εἰς τοὺς ἀπογόνους μας τὸ ἔθος τοῦτο!

ΠΕΡΙ ΙΕΡΟΚΗΡΤΚΩΝ.

ΤΡΙΑ εἶναι τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἀνθρώπος ὁ φρελεῖται πνευματικῶς εἰς τὴν πολιτείην κοινωνίαν, καὶ διδάσκεται τὰ πρός τὸν Θεὸν, τὰ πρὸς τὴν πατρίδα, καὶ τὰ πρὸς έαυτὸν χρέη του. Αὐτὰ δὲ εἶναι τὰ σχολεῖα, αἱ ἐφημερίδες, καὶ αἱ δημόσιαι ἡ ἐπ' ἐκκλησίας γινόμεναι δημιλίαι ἡ διδασκαλία. Εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο μέσον συγχέει περισσότερον πλῆθος ἀνθρώπων, καθότι ὁ λαὸς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, στερούμενος εἰς ἀτυχοῦς περιστάσεως τὰς δύο προειρημένας ὁφρελείας, καταφεύγει εἰς τὰς ἐπ' ἐκκλησίας γινούμενας διδασκαλίας, εἰς τὰς δημότας εὐφίσκεις τὴν πνευματικὴν τροφὴν, μορφόντες διποτοῦν τὴν καρδίαν του, καὶ ἀποκαθίσταται χρηστὸς πολί-